

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani

**Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm**

Antverpiæ, [1659 erschienen] 1660

October.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42032

s. Sept.
ppugna
vincere
rex non
e. Offen
e potuit
quidem,
quisquis
in Titu
umanom
in por
nora spe
it, quam
templiq;
acra. ser.
o lavacro
n huma
in por
e hoc no
oni noa

volupta
dies spiri
r ipse sibi
more vix
bolus por
8.

1. Octob.

OCTOBER.

S. NICETIVS EPISC. 1. Octobris.

NICETIVM prius cælum ad Sacerdotium, quã Pont. destinavit, quando natus jam tunc Sacerdotale capitis decus coronam gestare visus est. hanc amplius deinde infula Trevirensis exornavit.

X

OCTO

vit, quam ubi illi Theodoricus rex decrevit, no-
 scio quid grave cervici suæ tertium incumbere se-
 fit. credo ut cum illo scirent omnes Pontifices, in-
 fulam non tam ornamentum capitis quam onus
 esse. Sed onus hoc pares humeros in NICETIO
 invenit, & contra reges etiam fortes. Et evenit,
 ut cum aulæ affeclas à sacris prohibitos templo
 Theodobertus rex nollet excedere; homo à dæ-
 mone infessus uti virtutum NICETII, ita scelo-
 rum regis longum catalogum palam recitaret, ut
 jam rex non illos modò, sed omnes omnino ex-
 esse templo percuperet. Cesserunt igitur illi ex-
 æde sacrâ, mox dæmon ex homine etiam. Sed &
 in ipsos reges non semel fulmen sacrum vibravit,
 neque exilio, neque aded morte intentatâ abster-
 ritus. At urbis servatorem & civium esse tunc pa-
 tuit, quando grassante gravi lue mali genti illas
 voces auditi sunt loqui: Faceffite hinc loci, quan-
 do pro urbis alterâ portâ D. Eucharis, pro alterâ
 D. Maximinus, pro totâ urbe medius NICETIVS
 excubat. Quid? quòd Christus è turri conspicuus
 spectacula fecit NICETIO, & in scenam omnes
 ordine Gallorum reges produxit. Quid spectato-
 rem tunc fecisse NICETIVM credis? ego, ut in
 Tragicomædia fieri affolet, nunc risum, nunc
 lacrymas credo dedisse. Ex Surio.

*Nemo quasi concretis sibi vitiis obsequatur, et
 quod est criminis, esse putet nature; sed sumat cum
 Christo arma jejuniij, criminum propellat impetum,
 prosternat castra vitiorum, ut de ipso auctore malis
 sumat, Christo dimicante victoriam. Diabolo vi-
 cto, vitia nihil valebunt. S. Pet. Chryl. Sermon. 11.*

S. BAVO CONF. I. Octobris.

Aliam aulam Bavo cum conjugē, aliam hāc
 demortuā habitavit. Illa talis erat, qualem
 verus nobilitas & è principe Francorum sanguine
 origo commendabat; hæc qualem cælum laudat,
 quæcquid primò cava, mox cella hoc augustior quò
 augustior. Sed si illam priorem plures homines,
 hanc ultimam plures Angeli frequentarunt. Auri-
 ga verò, qui ad hujus ædificium lapides conve-
 nebat, quas diras BAVONI imprecatus est, ipse
 sensit, cum à dæmone ex equo, à rotis equorumq;
 calcibus vitā ejectus est. Sed BAVO ut sanctè se
 vindicaret, vitam reddidit. Intereà evenit ut in
 servulum offenderet, quem olim in alienam ser-
 vitutem vendiderat. Veniam igitur oraturus sup-
 plex dominus mancipii pedesprehendit. Nec
 prius expiatam hanc noxam credidit, quàm do-
 mitergum serviles manus virgis immaniter la-
 cerassent. Addidit alterum ipse supplicium com-
 pedes, quibus libens volens libertatem sibi ade-
 mit. Ita ligatus vicit tamen quoties cum dæmone
 fuit (& sæpè fuit) pugnandum. Victorem corona-
 vit crux cælo delapsa, & caput multo splendore
 ambiens, quam ille ita salutavit: *Agnosco gloriose
 militia meæ signa.* Morienti Angeli, iundò Christus
 puzellò fuit. Certè suprema verba BAVONIS illa
 feruntur: *Christo adventanti quid ni obviam exi-
 sima? Ex Surio.*

*Si in nobis venenum avaritia se diffundit, Chri-
 stum crucifixum consideremus, & sanat; si scorpia
 libidinis compungit, ipsum rogemus, & curat; si
 terrenarū cogitationum nos morsus lacerant, eundē
 X 2 precemur*

precemur, & vivimus: hi enim sunt spirituales serpentes, propter quos conculcandos Dominus crucifixus est. S. Max. de Pass. Serm. 1.

B. FRANCISCVS BORGIA CONF.

1. Octobris.

NON prius FRANCISCVS patrem aut matrem quam IESVM & MARIAM balbutiens salutavit. Puer vel facientem vel dicentem Sacerdotem æmulatus est. Iuvenis gynæceum non nisi ciliis armatus adiit, reputans se toties hosti loqui, quoties feminæ. Iam Gandiæ Dux & Gothalanæ Prorex, per vetustum familiæ morem annuum patronum sortiendi in menstruum vertit, eumque in Societatem postea, & Marianos cœtus invenit; ipse tunc patroni die pauperes mensæ suæ ministræ adhibuit. At verò cum illud formæ miraculum (Isabellam Augustam) in sandapilâ attentius considerasset, honorum titulos ut certissima mortis spolia ultrò abiecit, & in Societatem IESU (cui universæ deinde præfuit) se abdidit, dicere abhinc solutus, tum vivere se cœpisse, cum defuisset Isabella. Corpus tam durè habuit, ut duplicari jam & indumenta & curis possent. Ad Purpuram non semel oblatam tam erubuit, ut alii ad hujus repulsam solent. MARIÆ, quam D. Lucas depinxit, effigiem primus æri incisam spargi per omnem orbem curavit. Hanc cum aspiciebat. *Mihi, aiebat, Virgo hoc onus gestat, mihi lac MATRIS, mihi P. XII bullit sanguis.* In vitam suam inquisivit horis singulis, reum ad Sacerdotis pedes bis quotidie se egit, quin neque voce neque literis alium se quam *Franciscum peccatorem* prætulit. Sed talem peccatorem

tozem anno. M.DC.XXIV. Urbanus VIII. Pont. Bea-
tum dixit. *Ex vitâ.*

*Quis jam calcari recusabit, cum videat in tor-
culari Christum premi? sane nisi sumum vani ho-
noris atque existimationis propria proculcaverimus,
facile ab hostibus nostris conculcabimur, & Chri-
sti discipuli esse desinemus.* B. Franc. Borg. in E-
pist.

S. LEODEGARIUS EP. M. 2. Octobris.

Nemo pulchrius in hostem suum, quam Pont.
Augustodunensis LEODEGARIUS movit, ut
qui huic cum sacris è templo signis obvius ivit,
victoriam ratus sub his vinci. Captus itaque, tunc
demum Christianâ se libertate potitum credidit.
Carcerum tenebris abditus, igne è celo misso re-
splenduit. Oculis orbarus, primùm Martyrem se
esse vidit. Nudipes per testas & aspera saxorum
fragmina jussus ambulare, currere etiam ad tam
optatam metam gessit. Labiis & linguâ multa-
tus, sine labiis tamen & linguâ facundus ad con-
cionem dixit. Cæsus denique securi, in novos ani-
mos surrexit, horamque totam victor post mor-
tem stetit, nec nisi à spiculatore impulsus cecidit.
At non tam felici morte cædis auctores defuncti
sunt. Nam & carnifex, de quo dixeramus, à malo
genio correptus in vindices flammæ se ipsum
immisit, mox in majores alias mittendus; & qui
cædem imperaverat, Ebroinus Regiæ aulæ præ-
fectus, gladio, quem in innocentem strinxerat,
ipse nocens occubuit; & demùm, qui tumulum
Martyris impiè calcavit, Divumque sine miracu-
lis

his injuriosè compellavit, in ipso vestigio, moriendo mendacem se falsus est, & jam miracula patrare LEODEGARIVM si non aliis, certè sibi credit. *Ex Surio.*

Ad sunt defensores nostri sancti Martyres; rogari volunt, & querunt ut quarantur. Hos adjutores nostris orationibus queramus; hos protectores nostri reatus inveniamus; quia ne punire peccatum debeat, rogari vult & ipse qui judicat. S. Greg. hom. 32.

S. IOANNES CHYZVBITA CONF.
3. Octobris.

Non aliud aliùs in hostem infernum vulnus descendit, quàm quod à demissi animi dextrâ venit. Miserat ad IOANNEM CHYZVBITAM Anachoretam alter Anachoretas Ananias nescio quem à malo genio infessum. Hunc vix ita nosse compellavit: (Eia cedere, impure, te hospitio tuo, non ego sed Ananias jubet) cum verba hæc plena animi demissioris jam dudum exosus fugit ocyùs hostis superbus. Et pepererat fama miraculi hujus IOANNI Pontificatum Cæsariensem. Ille tamen mox iterum urbem cum silvis suis mutavit, ingens onus insulam se abjecisse existimans. Secutus Divum rusticellus filium itidem ab orco agitatum in sportâ è tecto suspendit, & ecce arrogans iterum pulsus est inquilinus. Ergo igitur, ut ultimum hæc iret dolorem suum, IOANNEM præcipitem è monte egit. Sed qui caderet humi semper repens animus? risit scilicet veteratorem alius longè olim cadentem. Porro sub ultimos vitæ annos, cum IOANNEM cupidò cepisset, Martiani viri integerrimi visendi, nec tamen ob catenans, quâ

quæ se ipse ad carcerem suum beatum damnave-
re, egredi antro posset; eodem tempore Martia-
nus ipse inter famulas Cælitum manus delatus ad-
iit; quo abeunte, cum animo suspicio præstigia-
rum suboriretur, altero miraculo ruptæ compedes
circularem dedere specu prodeundi, iterumque
Martiano loquendi. Ad extremum carnis etiam
vincula exiit anno supra quingentesimum vigesi-
mo secundo. Ex Menais.

*Antiquus hostis terrarum locis à tentatione non
excluditur: quia si in Paradiso hominem stravit,
quis locus extra Paradisum esse potest, in quo men-
ta hominū penetrare non valeat? In sola ergo Cre-
deris nostri protectione fidendum est. S. Greg. 1. 8.
Regit. c. 45.*

S. FRANCISCVS CONF. 4. Octobris.

Hic vir, hic, FRANCISCVS est, sanctioris spe-
s altera Romæ, & qui unâ cum altero Atlante
Dominico lapsurum orbem firmavit. Mercator
adhuc fœnus facere etiam apud pauperes scivit,
neque umquam pluris vendidit sua, quàm cum
gratis dedit. Evocatus in somno ad arma cruce in-
signita, cum novam militiæ tesseram non agnosce-
ret, ab ipso Crucifixo est edoctus. Ducem itaque
audum Christum secutus, primam pugnam (uti fe-
te amat fieri in hoc sacro bello) cum patre habuit.
Et vicit avaritiem paternam, cum non tantum om-
nibus bonis, sed etiam vestibus se coram Antistite
exiit, illis verbis hostem prosternens: *Patrem ha-
bitus te dixeram: nunc denique nihil inter-
est, quin verius dicam, Pater noster qui es in
celis. Quis credat? Sic nudus tam denique arma-
tum se probè credidit, & scriptis sociis orbem ex-*
pugna-

pugnauit: expugnatum, si agnoscimus, paupertate suâ ditauit. Porro animi candorem in viro, scilicet Lector, nives probauerunt, in quas se abiecit, & miratae puritatem sunt undae, quibus calorem improbum merfit. De animi ejus submissione quid dicam, & quo DEVM ardebat amore? Seraphinis à caelo sociatus, & in sede Angeli, quem superbia inde exturbârat, locandus, ultimum se mortalium, sed inter sceleratos principem dixit. Mariae adiectum fuisse ille non dubitabit, qui noverit, quae gaudia in ejus aede (de Portiunculâ dixerunt) abstulit. Sed frustra sum. Herculem ego in hâc digitali tabellâ non pingo. Vin' compendium lector viti? Totum Christum in Francisco videbis, si vulnera eius inspicias. *Ex D. Bonau.*

O quàm gloriosum & magnum, habere in caelis patrem! ô quàm sanctum, Paraclitum pulchrum & amabilem habere sponsum! ô quàm sanctum & quantum delectabile, beneplacitum, humile, pacificum, dulce & amabile habere talem Fratrem, qui posuit animam suam pro ovibus suis? Ex Epist. S. Francisci.

S. THERESA V. 5. Octobris.

Quid, heu! quid cum praetextatis verbis tibi praetextata malè turba? disce, eia infantia rectè vel ab infante THERESA fari. *In aeternum! in aeternum!* ah quoties balbutiens clamitavit! Nos scilicet puerilem senectam, non senem aeternitatem in animo & linguâ gerimus, difertissimi infantes. At THERESA parvula cum parvulo fratre domo paternâ aufugit, ad Mauros abitura & brevi morte longam aeternitatem auspiciatura. Vivere tamen Deus illam, & ut viveret, quae ferè mors est liberorum, mori matrem voluit.

Illâ

illa Matrem vicariam cælo MARIAM advocavit, nunquam abhinc orba futura. MARIA porro filiz suæ sponsum Filium conciliavit, quando ex sanctoribus amoribus Seraphinus ales cor THERESIA terebravit. Ipse amor hominum Christus, quò certius illam fauciaret, sua vulnera dilectæ impressit, occulta tamen, ut ferè solet amor. Adfuit deinde sæpè sponsæ, nunc cruce pro more chlamydatæ, nunc spineâ, quæ illum maximè decet, corollâ ornatus, nunc qualis mortem triumphavit, conspicuus. Arrhæ ab eodem datæ gemmæ quaternæ & pendulæ è Rosario Crucis additæ, Dos verò omne cælum: cujus opes cum quandoque THERESIA CHRISTVS ostentasset, *Viden' ajebat, (tute tibi lector dictû putâ) quantis se bonis peccatores spoliens?* Sed & veste nuptiali cum Ordinem, quem Carnelitarum dicimus, restauraret, Virgo MATER & VIRGINIS SPONSVS IOSEPHVS cælo allatâ exornarunt, ut nihil jam ad nuptias deesset, nisi quæ faciem præferret, anno MD.LXXXII. mors beata. *Ex vitâ.*

Prudenter sagittari, & impugnari salubriter postulat sanctus, cum dicit in oratione, Confige timore tuo carnes meas. Optima timor iste sagitta, qui conficit & interficit carnis desideria, ut spiritus salvus sit. S. Bernard. serm. 29. in Cant.

S. MEINVLPVVS C. 5. Octobris.

VIX MEINVLPVVS illa Christi verba audierat: *Vulpes foveas habent, & volucres cali nidus, Filius autem hominis non habet ubi caput reclinet.* cû apud se constituit non solû Christo locum in animo suo facere (ubi enim ille libentiùs nidulareretur?) sed & templum ponere. Circumspicienti aream, de-

lapſa caelo in ſilvas lux & cervas inter cruce
cornu præferens cervus ſignavit. Eo igitur in loco
Deo & virginibus ſacris domicilium, ſibi tumu-
lum ſtruxit: cui cum mortuus inferendus eſſet,
ecce magnâ VIRGINE volente, tam diu vitæ reſti-
tutus eſt, dum res templi & cœnobii compone-
ret. Multò poſt apertus ſuâ ſponte tumulus cym-
balum offendit, quo divus in ſacris Miniſter vitæ
ſolitus erat. Hoc deinceps, quoties virgo ex alce-
terio moritura erat, ſonitu ſuo mortis inſidias de-
texit. Ipſe Divus bis viſus in ſomnis, bis è vitio-
rum veterno excitare clientem, qui à cubiculis illi
fuerat, laboravit. Sed ille in utramque aurem
dormivit. Ergo tertium adest, & multis objur-
gans, quodd mortis æternæ reus dormiret tam
altum, viſionis non vanæ argumenta vaticinatur.
Hic demum experrectus alter, & barbam ſibi
evulſam ſentiens, credere monenti, reſpiſcere, ad
templum MELNYLPHI properare: & cum illic tu-
dis antè, & nec primis literis inſcriptus, ſubito Latinæ
linguæ peritiâ accepiffet, aræ miniſtris vel idèd
ſe faciilius ſociare, quodd atronſus jam à ſomno
eſſet. *Ex Surio.*

*Cur non conſideras, quia mundus in fine eſt? om-
nia urgentur; quotidie ad reddendas rationes ater-
no & tremendo Iudici ducimur; quid ergo aliud
niſi de adventu illius cogitare debemus? qui ſive
volentes, ſive volentes, per momenta, quotidie
ad finem tendimus. S. Gregor. in Regiſt. l. 6.*

S. BRVNO CONF. 6. Octobris.

Quo tempore D. BRVNO Lutetiæ Pariſiorum
ingenium bonis artibus excoluit, vir è vitæ
exceſſit princeps inter literatos, quiq; virtutis
exiſſima

exillimationem longè maximam post se reliquit. Sed eheu ! quantam aberratis mali iudices hominum oculi ! Dum iusta persolvuntur , ad illam carentis vocem : *Responde mihi*, ecce tibi è capulo se defunctus tollit, & cum gemitu, *Iusto*, inquit, *Dei iudicio accusatus sum*; mox posttridie, *Iusto*, exclamat, *Dei iudicio iudicatus sum*; demùm tertio die tertium è feretro fulmen auditur, *Iusto Dei iudicio condemnatus sum*. Enimverò plus quàm tragica hæc catastrophè omnes movit; at BRVNONEM eò perimovit, ut non modò umbram hanc hominis, sed ipsos etiam homines fugeret. Atque hinc illa sanctissimi viri & omnium, qui ducem hunc sequuntur, frequens in silvas fuga, hinc illud in omnibus lugubre silentium, ille pallidus in vultu color, ut interfuisse tristi spectaculo in BRVNONE omnes posteros credas. Sed benè morum candidissimorum cygni homines fugiunt cum Superis acturi: benè nunc tacent, cantaturi tunc, cum flebunt alii morituri. Iam ipsa *Dei mater* æternam illis tutelam adpromisit, si illi, quod diurnum VIRGINIS officium dicimus, quotidie persolvant. Pulchra profectò conditio, & quam meritò ambiant tam pulchrè candidati. Quid illud, quòd Numen fugam è mundo BRVNONIS sociorumq; sex, toridem S. Hugoni stellis significavit? Nempe, numerum stellarum augent, quotquot ad BRVNONIS partes accedunt. *Ex Surio.*

In omnibus rebus respice finem, & qualiter ante iudicium stabis. Iudicem; cui nihil est occultum, qui muneribus non placatur, nec excusationes recipit, sed quod iustum est iudicabit. Thom. de Kemp, lib. 1. de Imitat. Christi.

S. MARIA DE VICTORIA. 7. Octobris.

IO! hodie, io! clama, triumphe! quisquis VIRGINI faves VICTRICI. Agebatur annus post VIRGINEM patientem supra millesimum & quingentesimum septuagesimus primus, quando Pius V. Pont. Max. contra Turcarum vim metumque belli societatem cum Hispaniarum Rege & Venetorum Republicâ feliciter iniit. Adornata itaque classis est, & Ioanne Austrio duce hosti plenis velis ac animis obviam est itum. Mox nostris triduo jejunio & Sacramentis Ecclesiæ probè munitis, classicum Dei & MARIE nomen cecinerunt, tunc verò omnibus viribus certatum est, eo ipso tempore, quo, quas Rolarij vocant Sodalitates, de more supplicationes ad castissima VIRGINIS pulvinaria per totum orbem instituunt. Nec frustra. Stetit nostrâ ex parte ACRES ORDINATA, & cum hac nobis etiam venti militabant. Proinde horarum quatuor nec amplius spatio parta memorabilis ad posteros victoria est. Cæsa etenim cum ipso duce suo barbarorum millia triginta, in libertatem Christiani asserti ter mille, quadringenti octoginta & sex. Naves captæ nonaginta supra centum. Octoginta vel flammis vel undis hausta, fugâ non nisi XX. elapsis. Tormenta in prædam cessere majora sedecim supra centum, minora verò ducenta, quinquaginta & sex. Atque hoc est, quod Opt. Pont. de victoriâ divinitus edoctus triumphum VIRGINI decrevit, quotannis iterandum, quodque non pauci è victore exercitu hostilia spolia ex voto ad Aram Lauretanam suspenderit. Fatale nimirum LYNÆ est ad VIRGINIS pedes abjici, Ex Io. Gab. in vitâ Pij V. & Pæ. Spin.

Operti

Oportet inter fluctus sæculi confugere ad Mariam. & respectu exempli ejus cursum vite dirigere: quod qui fecerit, non jactabitur vana gloria vitio, nec frangetur scopulis adversorum, nec absorbetur voragine voluptatum, sed prosperè ad aternam quietis portum veniet. S. Epiph. in Panar.

S. GEROLDVS M. 7. Octobris.

GEROLDVS à puero pietatem ducem secutus facilè ad ipsa adyta virtutis penetravit, multas tamen idem pro castitate pugnas pugnavit, vincendus, nisi aliis armis, quàm nunc amat adolescentia, usus fuisset. Nimirum hodie nativâ in galea suâ tam molliter cristata frons ictus Cupidinis eludet? in thorace tam vulnerato non minùs lacer animus tela improba repellet? tot vincula etsi serica, vincula tamen, fugam in hâc luctâ tam laudatam promovebunt scilicet? Aliter GEROLDVS noster pugnavit. Ille fame hostem obsidere, ille animum precibus, pectus cilicio, manum flagello obarmare, toties victor, quoties cæsus, & averfis vulneribus nobilior, quàm adversis Romanus: quæ ille tunc potissimùm non horruit, cum inter pias commentationes cæsum Ducem ob oculos Christum posuit. Has victorias cum per Hispanias & Italiam circumtulisset, jamque Palestinam etiam meditaretur, militem suum Superi ad triumphum evocarunt. Etenim cum pagum Cremonæ vicinum transiret, latrones duo, quò in insidias pertraherent GEROLDVM, litem ex composito adsimularunt. Hic nempe, quò digladiantes dirimeret, illicò accurrit. At illi jam dudum in mortem innocentis amici caducatorè suum multis plagis confecerunt, interque silvas

filvas abdiderunt. Sed excivit urbem urbisque Pontificem as campanum sua sponte sonans, & ut Martyr facilius reperiretur, prodigiosa lumina celum accendit. Ex Ferrar.

Mentem tuam superna patria amor accendat, premia mansura sollicitent; & ad venturi iudicii promissiones semper aspiret, atque ex temporalibus aterna mercetur. S. Gregor. Regist. l. 7. c. 14.

S. OSITHA VIRGO. 7. Octobris.

Quantum, o parentes, educatio præstat quantum, o liberi, quibus cum vitam à teneris societis, interest! OSITHA regii sanguinis in Angliâ puellâ in Parthenone non profano, sed sacro educata; quantum splendoris coronæ Anglicæ conciliavit! Et verò jam tunc prædidit cælum, quam curæ illi sit juventus probè instituta, & majoribus suis morigera. Missa OSITHA cum libro trans pontem, & turbine ab hoc dejecta, undis hausta credebatur. Sed Angelorum præsidio, tertio die prodiit numquam mergenda innocentia. Sub hæc in thori societatem à rege Sigero invitatur. Sed dum rex venatur feras, virgo ut Cupidinis retia effugeret, binos Episcopos advocat, & ab his velata in Christi nuptiarum numerum transit. Indoluit rex; sed quòd Deo nollet rivalis esse, potestatem fecit è suo thalamo, in Christi, hoc est cœnobium, transeundi. In hoc ne regis sponsa purpura deesset, ferro à Danis pro fide cæditur. Memoratur verò funus suis non alienis pedibus ambulasse, & caput abscissum ad usque templum extulisse, atque ibi demum, cum manibus templi januam pulsasset, placidè procubuisse. Fuit etiam qui morbo ad extrema deductus OSITHAM in vota

vocavit

vocavit, vocitque ne moteretur, in Religioso cætu se victurum. Convaluit: sed fœteria solvere oblitus vindicem morbum secundum sensit, nec prius manum iterum OSITHÆ medicam, quàm objugatus ab hâc fide liberaturum se spondit. Itaque bis voti damnatus templo & cœnobio anathema, se, dedit. *Ex Surio.*

Vide ne promissum tuum irritum facias, neque fidei tua vota dirumpas. Habebis profecto accusatores pravariationis tuæ; habebis veridicos testes testificantes adversum te; habebis judicem, qui nullius personam accipit in sua executione sententiæ. S. Laur. lust. de Cont. mundi c. 19.

S. PELAGIA POENITENS.

8. Octobris.

Vixit PELAGIA Antiochiæ sub Theodosio Minoris tempora, ob formæ venustatem corporisquæ cultum non jam Veneris serva, sed ipsa Venus habita, pudor urbis, & castitatis ipsissima perniciës. Quis credat? quæ oculis captivam post se urbem trahebat, in hanc obtutum defixisse D. Nonno Antistiti etiam profuit. Quid enim? (exclamabat post viam hoc elegantie idolum ille) quo demùm studio, quo sive temporis dispendio, sive impendio sumptuum, hæc faciem comit pingitque? & hoc cur? quò nempe oculis amantium arrideat, cælo lacrymante. Animæ interim meæ, quam, ausim dicere, Deus deperit, quia splendor? nempe ad hanc infamiam collata, Æthiopissa es anima. Ite & sordes meas, eheu! lacrimæ lavate. Hæc Nonnus. At PELAGIA, spectante & mirante urbe, ad pedes ejus descendit, & vitæ licentiam sancto fletu gemituque teste ejurat.

ejurat. Mox jeuniis & vigiliis corpus defluens, vultum non jam gratiae, sed pallor, squalor, maciesque insidere, nihil jam in totâ fronte rubens, præter præteritorum memoriam. Nempe obstrepere hic Veneris puer, desertum se fide non boni queri, formam se, opes, amores dedisse: ipsam probra, contemptum, odiumque ingratiam rependere. Sed virum scilicet invenit. Nam sparso omni in egenos auro, laqueos amantium, capillos rescidit, feminam cum veste exiit, Pelagium se dicit, vitæque reliquum Hierosolymis inter summas vitæ asperitates egit, in illo monte, qui ab olivetis nomen habet, ab ipso Christo dudum edocta, ad calvum illinc ascendit. *Ex Surio.*

Quidquid animo ex presenti saeculo aridet, et consideratione aeterni ignis amarescat; quidquid in mente pueriliter hilarescit, disciplina censura contereat; ut, dum sponte temporalia fugimus, aeterna gaudia sine labore capiamus. S. Greg.

S. DIONYSIVS AREOPAGITA,
9. Octobris.

IS est DIONYSIVS, cui nomen Areopagus fecit, vir inter Athenienses eximie doctus, & fidetum contemplationi addictus. Quare eo tempore quo omnis natura morientem Christum lugebat, exclamasse fertur, *aut Deum laborare, aut mundum ruinam meditari.* A Paulo deinde CHRISTO additus, præesse novitio Christianorum gregi Athenis iussus est. Ajunt cum Apostolis abeuntem in caelos VIRGINI adfuisse. Certè eam vidisse, aspectuq; tam Augusto attonitus, ingenue scribitur affirmasse, pro Deo hanc habiturum se fuisse, nisi fides Deum matrem esse suggessisset. Paulo etiam

coramori cupidus Romam advolavit. Sed præver-
tit Neronis crudelitas, qui spem tantam in Paulo
petiùs decollavit. Galliam ergo cùm jussu Clemen-
tis Pont. adisset, annos numerans X. supra centum,
vincula primò tulit, tum verbera; utraque Christia-
nâ fortitudine. Exinde ferreo, cui flammæ subjectæ
erant, lectulo incubuit, sed suaviora numquam som-
nia de cælo, quam tunc vidit. Ita semiustulatus fe-
ris objectus est, sed has etiam virtus demulsi. Ite-
rum in flammâ missus, aurum exivit. Pòst in cru-
cem actus, cruce scilicet gravius habuit deponi è
cruce. Ad extremum cùm sacrificantem in carcere
CHRISTVS spectabilis animasset, non minùs mortis
D. Pauli, quam vitæ æmulus, gladio occubuit. Il-
lud memoratu dignum, quod abscissum caput inter
Angelorum accinentium comitatus, suis ipse manibus
passus bis mille ad destinatum tumulum porta-
verit, novo miraculo & funus idem & funeris du-
ctor, *Ex Hilduino & opere Marian. Canis.*

*Crucifixum intueamur, ut à peccato sanemur:
quomodo qui intuebantur serpentem anem in deser-
to, non peribant morsibus serpentum: sic qui intuen-
tur fide Christi mortem, sanantur à morsibus pec-
catorum.* S. August. in Ioan.

S. THEOPHILVS CONF. 10. Octobris.

HVC oculos & filii & parentes! Speculum
commune utrisque hodie THEOPHILVS
elto. Trimulum & sacris undis ablutum parentes
pui ad Stephanum Eremitam incolam abduxerunt,
peccibus Deo jam-tum initiandum. Nimirum ad-
huc pueritiâ immaturam cælo credemus? Ter-
tio decimo ætatis anno necdum exacto, sub Ste-
phanâ

phani vultu feliciter THEOPHILVM Angelus bonus fallens ad mundi contemptum illis verbis pellexit: *Tolle crucem tuam, & sequere me.* Et hodie ad eundem invitare hominem homini non licebit non licebit Angelum æmulari? Tam non ignavus THEOPHILVS, etiam inconsultis parentibus, ad Stephanum, inde ad monachos abiit. Atqui nostro avo (ô tempora!) facinus est culeo dignum, parentes tam piæ fallere, & facere quod laudata toties olim antiquitas, quod ipse puer CHRISTVS fecit. Huc itaque, eia! irerum oculos, hoc in speculo (THEOPHILEO nostro) maculas vestras & filii & parentes corrigite. Cotrexere certè THEOPHILII parentes, & rectius sapere edocti, quo mundum fugienti alas adderent, ipsi cœnobium filio struxerunt; factumque hoc cælum probavit, cum suâ voce filium illuc evocavit. Inde vi extastus, multaque sub sacrarum imaginum hoste Leone passus, sed ad extremum dimissus, nil magis doluit, quàm ereptam sibi, quæ manu jam jam prehenderat, martyrii palmam: quamquam neque hanc illi negasse Superos existimo. Magnam enim longumque oppidò martyrium est, mundo mori. *Ex Menais.*

Reduc ad animum prosperitates temporum, multitudinem hominum, dignitatum pompas, divitiarum abundantiam. Attende hæc omnia, ubi vel quid facta sunt: & ex hoc pensa, quòd nulla sunt. & quia qui ista diligit, somnium vigilans videt. S. Greg. l. 7. Regist.

S. IOANNES CONF. 10. Octobris.

IOANNIS inter literas etiamnum in Academia Oxoniensi agentis animum si inspexisses, complura musarum, sed multò magis virtutum distul-

angelus be-
verbis pel-
e. Et hodie
non licebit
non ignavis
tribus, ad
Atquino-
eo dignum,
iod laudata
CHRISTVS
hoc in spe-
stris & filii
TEOPHI-
quo muni-
obium filio
probaris
de vi extra-
num hoste
s, nil ma-
manu jam
quamquam
mo. Ma-
ryrium est,
orum, mul-
as, diviti-
ia, ubi vol-
nulla sine
ilans videt
Octobris
Academii
ses, tem-
tum dixit
ses.

ses: ita utrasque pulcherrimo connubio in pecto-
re suo sociavit. Ne verò cum scientiis suis in carne
& sanguine volutaretur, anno ætatis vigesimo
D. Augustini institutum amplexatus est in Brid-
lingtoniensi cœnobio, in quo cum omnibus se
postponeret, omnibus denique præpositus est, fa-
ctumque hoc tam lubentibus aliis, quam uno
ipso invito. Tam modestè tamen imperium usur-
pavit, uti aperta unius è suis convitia non nisi si-
lentio refelleret, monitusque ut læsam auctorida-
tem vindicaret, præstare diceret, iratis flammis
demere quàm addere oleum. Triclinium illi cum
aliis idem, eadem mensa; in mensâ tamen major
abstinentia fuit. Amoris divini æstu tam ardebat,
ut, cum sacrificaret, vestes, quibus hieme alii se
contra frigus armabant, ille tunc poneret, & flam-
mas pectoris loqueretur frequens multusque va-
por è capite palàm assurgens. Ipse corpore præ-
sens ad aram, animo intereà cælum obambulabat,
incendio ita paulatim crescente, ut oculi lacrymis
non jam fluere, sed toti liquefcere viderentur. De-
ique ne dubites IOANNEM in cælum evolasse,
proberis ante mortem hunc virgini è Vestalibus
tibi formâ aquilæ visum esse, quæ nubes transcen-
dit illa, è schedâ, quam rostro ferebat, verbo lo-
quebatur: *Amor meus IESVS*. Evolare ad cælos
iam tu cupis? ab hoc amore alas mutuare, non
illo qui humi repit. *Ex Suario.*
*Quid tibi cum carne & sanguine, qui divinam
te gestas imaginem? quid tibi cum mundo &
carni, qui ad hoc conditus esse probaris, ut cælum
ascendâs, atque cum angelicis spiritibus beatâ
Dei visione fruaris?* S. Laur. Justin. de Cont. mun-
di, c. 21.

S. BRV-

S. BRVNO EP. C. Octobris.

FVit hic Bruno Henrici Aucupis Germani Regis fil. Othonis Imp. frater. Scientias civi- nas juxta & humanas calluit, sed eloquentiam imprimis, quam pro miseris potissimum excoluit, ut quorum semper bona causa est. Temporis avarus nullum nisi literarum otium amavit, ut quocumque demum cum Imper. Fr. iret, famuli liberi sequerentur, suavissimè iter inter comites Musas facientem. Comitatus uti ipse singulari erat, ita morum levitatem in aliis summè oderat. Quare cum Henricum Fr. & affinem Cunonem sub civi- nis confabulantes vidisset, palam edixit, intem- peratam illam familiaritatem seminarium fore mi- xtarum inimicitiarum; id quod postea orbis vidit. Censorem debirum nostro auro, quo templa passim aut fora fieri aut curias videmus, & ex his exire sæpè, qui plurima hominibus, ni- hil DEO, nihil Divis sunt locuti! Sed mirro lin- guaces. Silentium potius in BRVNO laudo & frugalitatem, quam Archiepiscopus jam Colo- niensis (uti & in vestibibus modestiam) in Canoni- corum Collegium postliminò reduxit, utinam non iterum nunc ubique ferè terrarum exulem! Ipse post maxima obita munia, post extructa aut reparata templa & cœnobia plurima, ut pacis amans & pacis conciliandæ inter viros principes mirus artifex, excessit è vitâ, anno post DEVI- minem D. CCCC. LXV. cælum moriens multis lacrymis mollivit, & crebro gemiru, velut acrius perripit. *Ex Lippeloo.*

Esto Angelus, hoc est, divini minister imperii obsequere mandatis Domini: cum fueris Angelus

videbis faciem Domini. Ipse Dominus IESVS ait. Beati mundo corde: ipsi enim Deum videbunt. Ad-vertis, quid à te exigatur ut videas Deum? E-manda igitur cor tuum. S. Ambr. in Ps. 118.

B. IACOBVS ALEMANNVS CONF.
11. Octobris.

Felix, (si quidem norit hodie bona sua) Ulma Suevorum IACOBVM nostrum peperit, & probe educatum Romam ad DD. Apostolorum limi- na supplicem misit. Româ Neapolim hic abiit, & ab Alphonso rege militiæ adscriptus, nullum ho- stem quàm prædam fugit. Quare illa demum ca- stra placuere, quæ non aliena raperent, sed suis se- spoliarent: id quod ipse etiam fecit, cum Bononiæ ad D. Dominici signa transit. Hic ille boni militis partes omnes implere, primus semper ad ducis nu- tum, portarum animi, oculorum inquam, vigilan- tissimus custos, flammam hostiles casto animo injectas suffocare illic doctus, sanguinis recorda- tione à Christo fusi. Iam arma (preces) numquam posuit, primo mane omnes Divorum aras veluti stationes militares obiens & semper à castrorum acie Virgine auspiciam sumens. Quid jam mirum, si miles noster demones fustibus pugnantem risit, præsertim quando cum pugnantem, Angeli visi pu- gnare? si Cyclopem infernum sibi infestum cruce prostravit, & eadem corvorum Stygiorum agmen fugavit? Quid? quod & insidias structas Reipu- blicæ ab orco detexit. Ad D. enim Antonii tumu- lum cum latantes demones spectasset, & trium- phum adornantes ob futuram altero die inter ci- ves cadem, medius preces suas interposuit, & ci- vibus pacem, orco pro triumpho luctum peperit.

Fuit

Fuit cum ad hortos Elyfios avolans ea oculorum
spectacula habuit aurium que illecebras, ut irasce-
retur illis, qui eum avocarunt. Ne igitur quisquam
molestiam revocando faceret, mox ille illuc non redi-
turus abiit. *Ex Surio.*

*Quisquis es, qui divini luminis illustraris splen-
dore, sentisq; ad contemptum mundi provehi, a Do-
mino prestitum noli tibi spernere donum, noli ob-
descere aperire pulsanti Surge ocyus, & te volenti
arigere manum porrige. S. Laur. Iust. de Cont. mud.
c. 19.*

S. MAXIMILIANVS EP. M. 12. Octobris.

MAXIMILIANVM, quo cive Pannonia, Austria
patrono gloriatur, parentes nobiles Celeiz
genuerunt, lactarunt Gratia, Musæ eduxerunt.
Talis, inquam, MAXIMILIANVS dignus celo visus
est, quem in suas partes pertraheret; & verò facile
ille obsecundans meliora suadenti, hereditate sua
(quæ opulenta ei erat) ultrò egenis cessit, divitem
se ratus, si centuplo amplius liceret sperare. Iam
honoris etiam umbram cum fugeret, insculta ta-
men hæc virtutem, Laureaci mitrâ sibi devinxit, &
in solum renuentem extulit. Hoc deinde cum
furæ Decianæ deturbassent. Romam abiit; mox
tamen Xysto II. Pont. Max. auctore rediit, & vi-
ginti ipsos annos munere suo cum summâ laude
est functus. Sub hæc in mentem venit, patriis
etiam terris operam suam locare. Et fortè Evi-
lasius illic Prætor Christianam pietatem oppugnâ-
tum ibat. Tanto amplius festinandum sibi ratus
illicò advolavit, & suppetias laborantibus in tem-
pore tulit. Sed dum in primâ fronte acrius pugnat,
inter primos gladio cadit. Post hanc tamen tam
nobilem Hostiam propitia victoria semper post-

ea cum Christianis stetit. Diceres suum etiam Pannoniæ Decium obtigisse. *Ex Bruschio.*

Quid prodest quemlibet hodie auro, gemmis & purpurâ contegi, si cras contingat eum nudum & eum ad inferni supplicia pertrahit? Quid juvat, si quis hodie terram faciat sub pedibus suis tremere, & cras medicus & pauper de hoc mundo compellatur vivere? S.P. Dam. l. 7. ep. 15.

S. COLMANNVS MART. 13. Octobris.

COLMANNVM Regii sanguinis juvenem & juventæ ævo suo facile principem genuit & educavit Scotia, hospitem Bojaria vidit & Austria, Habuit tamen hæc hostiliter potius quam hospitaliter. Etenim quoddam genus & virtutem, sub peregrino dissimulasset, justisque valere & patriam & opibus patriæ, sacram Hierosolymæ urbem in votis haberet, diu jam dæmoni malo ægrè faciebat. Hic igitur contra ægrè COLMANNO facturum id machinatur, ut innocentia sub proditoris nomine accusetur. Capitur, carceri datur, torquetur, uritur, laceratur, damnatur, & ex aridâ arbore ipse flos juventutis suspenditur. Hic demùm pro innocente crebra miracula perorant. Et integritatem animi sesquiannum sub dio pendens integrum corpusculum loquitur. Meruisse canos crescentes capilli & unguis testantur; clamat sanguis è vulnere numquam non recens. Ipsa, quam emortuam diximus, arbor in frondes suas reviviscens non debuisse mori COLMANNVM ait. Tot testibus tandem convicta Austria vertit sententiam, absolvit COLMANNVM, & se damnavit. Sed & hic tor honoribus post, quor supplicius antè mactatus

Au.

Austriam jam absolvit. Ex Ditzmaro, Stabio, & VV. Lazio.

Quid prodest, si homines laudent, & conscientia accusent? aut quae debet esse tristitia, si omnes accusent, & sola conscientia nos liberos demonstrat? si nobis est testis in caelo, testis in corde, dimitte stultus foris loqui quod volunt. S. Greg. 1. 8. Registr. c. 41.

S. FORTVNATVS EP. 14. Offi.

FAcilè orco imperat, quisquis peccato non sevit. Inter testes longè plurimos etiam FORTVNATVM numero Tudertinum Episcopum, qui totas legiones dæmonum ex hominibus non semel unus fugavit. Sed nocuit pænè fugiendo occisatelles. Nempe pulsus sub noctem urbem obambulat hominis vultum mentitus, rem indignam clamat factam ab Episcopo FORTVNATO; peregrinum se hospitio ab eo ejectum, cuius munus esset etiam invitare verecundantem, quam nunc virtutem habitare sub tecto Pontificis cives crederent, unde hospitalitas exularet? Audit hæc nescio quis, & non tam misericordiâ motus quàm invidiâ, quam facere FORTVNATO volebat, domo excipit, cæli scilicet exulem. Sed malus hospes non minis malam symbolam reliquit, abenteque hospitis filio in ignes coniecto animam elisit. Tum denique infidam hospitalitatis tesseram pæter damnavit. Sed quàm cordi FORTVNATO inventus fuerit, vidi. Gothus prædam agebat novilem, adolescentes geminos, Pontifex cum nec precibus hos nec pretio redimere posset, malum vaticinatus est militi, quod illi equus dedit, cum lapsus coxam sessoris fregit. Hoc malo multatus Gothus ultrò jam FORTVNATO pueros remisit; sed

14. Offi.
Stabio, &

conscientia
vires accu-
stres! si no-
tte stratus
gistr. c. 45.

Octobris.

to non fer-
ciam Fox-
opum, qui
us non se-
ciendo et
em obam-
indignam
ro; per-
jus manus
quam nunc
cives cre-
Auditt huc
diâ motus
o volebat,
malus ho-
it, abien-
mam elicit.
jeram pe-
VNARO pe-
gebat nobi-
cum nec
et, malum
dedic, cum
o multatus
remisit, sed
na

14. Octob. VITÆ SANCTORVM. 305

nona gratis. Nam remisit Pont. sanitatem, ingens
ergo pretium. Ex D. Gregorii Dialogis.

*Adverte, quæso, si mundum diligis, si in illo con-
versaris, in quæto discrimine vivas. quocumque te
vertes, concupiscētia ignem accensum invenies: quæ
si copulari permiseris tuo, uret te, & in favillam
rediget. Fuge igitur ad montana cum Loth, & sal-
vaberis. S. Laur. Iust. de Cont. mund. c. 19.*

S. DOMINICVS LORICATVS C.

17. Octobris.

Avdite, qui aras, calices, infulas vel venditis,
vel emitis. DOMINICVS à primis annis aris &
ipse admotus, tandem sacerdotio initiatus est. Ve-
nim quod eos honores nescio quo dono (pellis
credo caprina erat) parens filio mercatus esset, de-
testatus hic impia munera, adeoque jam se etiam,
longè fugere statuit partas malè dignitates, & pa-
ternum facinus in se vindicare. Ad hoc commo-
dissima visa est solitudo, & in hac virorum socie-
tas, qui austeram cumprimis rationem vivendi se-
quebantur. Nempe his unum totâ ferè vitâ jeju-
nium, deliciae die Solis Iovisque pultes, cibus per
reliquam hebdomadem solus panis erat. Nam de
potu quid dicam? aquam lacrymis miscebant. Iam
loqui semel in septimanâ, dabatur, cædere verò
sæpius in die se, sæpius cædi ab aliis mos re-
ceptus jam fuerat. Hæc omnibus tunc communia,
at DOMINICO nostro pecularia illa ajunt: nudam
carnem loricâ ferreâ onerare, itaque in vigiliis
sanctis noctes dies perstare; tum bis quotidie Re-
gii Vatis carmina cantando decurrere, manu in-
terim utraq; virgis armatâ mensuram imperan-
te, Durum, ais, est nimis sic vivere. At sic vivendo
vir-

Y

vir-

virgo vixit DOMINICVS, & ut tales vos vivatis, So-
dales Parthenij, testamento arma vobis sua lega-
vit. Ex Lippeloo.

*Optimè panitet, qui dum carnem verberibus ma-
stat, lucrum, quod delectatione carnis amiserat, as-
sictionibus recompensat, & salubrem ibi nunc a-
maritudinem ingerit, cujus olim noxiã delectati-
one peccavit. S. P. Dam. l. 5. epist. 8.*

S. HEDWIGIS DUCISSA. 15. Octobris.

IN regium te gynæceum introducimus, tamen
terreare, si ad limina pauperes excubent: Hed-
wigis intus habitat, quæ ex illustri Andecen-
sium Comitum & Tyrolensium stirpe Henrico Po-
lonorum Duci nupta, primos annos liberis pro-
creandis, reliquum deinde vitæ tempus, non
invito conjugæ, castitati dedit, maluitque à pau-
perum jam turbâ, quàm Regum mater dici. Ex il-
lis tredecim quotidiebus mensæ adhibuit, flexo
poplite in iis Christum ac duodenas Apostolos a-
dorans. Ajunt multos ex iis, impositâ capiti Vir-
ginis Magnæ icunculâ, valerudini restitutos ab
HEDWIGE. Certè inventam VIRGINIS effigiem
multis ab obitu annis inter digitos tres primores
eosque integros asseverant, magno sive HEDWI-
GIS IN VIRGINEM, sive VIRGINIS IN HEDWIGAM
voluntatis testimonio. Porrò tam dura sibi, quàm
benigna aliis, pedes ferè nudos etiam hyberno
tempore circumferebat, indormiebat asseribus
corpuseulum & ipsa verberabat, & quod pauci
volunt, verberari ab aliis volebat. Sacerdotibus,
quotquot denique faciebant, quotidie omnibus
assistebat, nullas alias voluptates umquam sectata,
quàm quæ preces inter animum demulcebant
qua-

quarum quidem ingens argumentum fuere nunc prodigiosus in vultu splendor, nunc cum animo suo in aërem etiam corpus abreptum. Et fuit, cum sic precanti è cruce benè ultro Christus precaretur, & rata omnia vota ejus haberet. Hoc enim scilicet compendium cælum erat, quod ingressa est HEDWIGIS inter Theclæ & Catharinæ aliarumque Virginum comitatum, ut & tunc Principem crederes. *Ex Surio.*

Qui ad caelestes nuptias firma spei gradibus festinat, non parvam partem substantia in tuto loco reponit: marsupium autem sinus est pauperum, sustinetur miserorum. Hoc est fidele depositarium sine ullo prorsus detrimento, quod susceperat redditurum. 1. Pet. Dam. l. 8. epist. 14.

S. GALLVS ABB. 16. Octobris.

GALLVS ad Laci Brigantini incolas Columbanus duce venit, quem in literis & pietate natus habuit. Hic permultis auctor fuit, damnata superstitione, ad Christi partes transeun-
 tis: ipse antra silvasque à colubris & lemuribus purgatas melior hospes coepit incolere, commea-
 tum sepiùs cælo suppeditante. Et fortè preces Numini faciebat, cum ursus adfuit pauperis cœnæ
 reliquias populatarus, Sed jubet GALLVS lignum
 cœnis fur comportet, coque focum foveat. Facit
 imperata, & in laboris stipendium panem ca-
 pit. Tum Divus cum eodem ita paciscitur, com-
 munitatem uterque montem haberent, ceterùm ne-
 cessitas deinceps mortalium ursus noceret. Has in-
 ter leges homo tulit, & sacrosanctas fera ha-
 buit. Vidit hoc & invidit orcus, omni que vi pel-
 lere GALLVM est aggressus. Sed facilè hic iterum

in fugam versipellem hostem egit, victor trophæum Crucis erexit, & præsidium sacra Divorum Ipsiæ imposuit. Quin longius etiam hostem persecutus, pepulit è filiâ Ducis Gunzonis, quam infederat, Galliarum tum regis, sed Christi postea sponsâ. Et poterat in præmium accipere insulam Constantiensem, nisi hanc, quam tanti alii faciunt, nihili ille fecisset. Itaque ad majora præmia, & GALLO digna, celum evocavit. Ejus funus equi ferocissimi sponte ad sepulturæ locum duxerunt, usque aded nihil ferum in orbe est, quod virtus non domet, *Ex VValfrido Strabone apud Siv.*

Utinam sapiamus ad presentis vite molestationem! utinam intelligamus ad præterita correptionem! utinam devotâ in Deum fide provideamus, ut felicem habeamus, ipso miserante, consummationem! S. Bern. Serm. 2. de SS. Pet. & Paul.

S. ANDREAS M. 17. Octobris.

Bello, quod sacris Dei Divorumque imaginibus barbarus Copronymi furor indixerat, multum virtus ANDREÆ enituit: quippe qui sub ejus statim initia è Cretâ Constantinopolim advolavit linguâ & pectore propugnaturus pietatem. Et nimirum (clamabat ille in publico virtutis theatro) majores nostros, qui pulchram pro patriâ mortem oppetierunt, stantes in saxo, in arte, in auro suspicimus; at verò qui pulchritas pro celo sunt mortui, nullo honore dignabimur? Tibi homini, Copronyme, aureas poni statuas, & surgere celo colossos spectabimus, neque impune hos quisquam nostrum jam violabit; tu verò castelli Imperatoris imagines, tu Imperatoris Martis magnæ, tu amicorum hujus gratis eversum

his? quin etiam improbe illam ex animo tuo
maginem deles, quam suâ manu, cum te finxit,
Numen depinxit? Sed quid ajo? dudum hanc
recus deformavit, & suis te coloribus pinxit. Hoc
num audi. Aut fallor ego (imò non fallor).
ut, si terræ filius bellum porrò cælis movere per-
gis, si sedibus suis Superos deturbare laboras, ful-
men etiam tu senties. Erat hoc furiosum lacesse-
re. Itaque flagra, taureas inclamat tyrannus: his
acerum in vincula, inde inter lapidum imbres ad
infamem mortem raptari jubet. Sed ecce adest,
qui ex itinere, amputato altero pede, Divum cæ-
lo transmittit; profuitque ad compendium viæ,
pedem abjecisse. *Ex Surio & Menais.*

*Inspiciens est, qui se à Paradisi gaudiis peregrinum
non considerat, & se exulem in hoc exilio non
attendit. Stultus est, qui licet ista cognoverit, li-
berari tamen à mundi miseriâ per vitæ meritum non
attendit. Auctor Spec. peccat. tom. 9. S. Aug.*

S. LVCAS EVANGELISTA.

18. Octobris.

LVCAM nobis Antiochia Syriæ peperit, edu-
casse verò ipsæ in sinu suo Musæ videntur.
Nam literis & Ægyptiis & Græcis omnibus ex-
cultus, arte insuper medicâ clarissimus habitus
est. Sed nihil hæc omnia ad illa, quæ in Christi
scholâ grandis discipulus didicit, sui Deique
agnitionem. Fertur etiam socius Cleophæ fuisse
in Emaus eunti, tunc cum ambobus à morte CHRIS-
TI se comitem junxit, hospesque non asymbo-
lis mensæ accubuit. Post hujus verò, quem in ce-
lestis duxit, triumphum, ubi in orbis partitionem
cum cæteris Apostolis venit, fidus magno Paulo

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

in omni itinere, quin ad eò in vinculis Acharis, Christi primò vitam mortemque, tum, quæ Apostoli alij fortiter fecerunt, perscripsit. Abiit enim cum annu ageret quartum supra centesimum, & tunc etiam memor medicum se esse, ægris vel è tumulo medicinam, oleum saluiferum propinavit. Illud pænè memoriam fugisset. Primus fuit LVCAS, qui MARIAM felici manu depingeret, in eâ tabellâ, quæ etiam hodie miraculis luget, dignus profectò, cujus penicillum Mariani omnes imitentur, idem in animis faciendo, quod LVCAS in tabellâ fecit. Ex tom. 1. Baron.

Recurramus ad innocentiam primitiva Ecclesiæ, ut discamus & possessa relinquere, & in regia paupertatis simplicitate gaudere. Non nos à caelesti itinere carnalis illecebra retrahat lenocinium, quibus per præcedentis Redemptoris introitum patet alicuius calorum. Pet. Dam. serm. de S. Luca.

S. IVSTVS M. 18. Octobris.

Domi cum parentibus IUSTVS puer, ac in servitute frater Iustinianus agebat. Igitur nec sinus jam matris, nec oscula patris atridebant IUSTO, quæ dividere cum germano non licebat. Multis proin lacrymis persuadet tandem patri, se cum ereptum è servitute fratrem eat. Itur. Amibianum venit. Hic et si IUSTVS fratrem nunquam vidisset, inter multa tamen mancipia continuo agnoscit; indicium cognato intus sanguine faciente. Sic dimidio sui jam auctior dum domum redit, à Ricciovaro equites adsunt. IUSTVS postquam spelæo patrem fratremque abdidit, obvius it exploratoribus. Scilicet hi mortem intendant, nã comites prodat. Sed negat ille didicisse se

Achates, parentes proderet; id vel tum ostendisse, cum caput pro libertate fratris objecisset. Dicenti hæc crudelior cæteris caput aufert. Sed ecce truncus Martyris suis ipse manibus hoc amplexatus humo extollit. Diffugiunt monstro percussi equites, & ad tristem aspectum exclamat pater fraterque. Verùm solatur utrumque LYSTVS: nempe officium se illi fecisse, vitam, quam à patre accepisset, reddidisse. Demùm caput suum offert, mandatque, ut ferant tumulandum. Id cum factum est, tanto lumine ædes maternas complevit, ut sua etiam oculis cæcæ puellæ lux rediret, puto, ut qui in lyro illustre sive in fratrem sive patrem pietatis exemplum non videt, etiam cæcis minùs se videre videat. Ex Suario.

Et propter proximum Christus sanguinem effudit, quid magnum facis, si per exhortationem jacentem oritur? Quinimò, si periclitandum etiam fuerit pro salute alterius, non subterfugiamus. Nam id nobis salutis erit occasio, multamq; conciliabit fiduciam. S. Chrysost.

S. VARVS MART. 19. Octobris.

Vidit & persæpè laudavit Ægyptus VARI militis virtutem, sed numquam magis, quam cum in ipsum Imperatorem suum Maximianum propugnavit, sine perfidiâ, quia pro fide. Pugnæ verò occasio hæc fuit, Septemgemini Martyres è vinculis libertatem Christianam propugnabant. Histum VARVS inservit, ecce uni ex eorum numero cælum beatâ morte vacationem à militiâ donat. Sed ne numero suo fortissima cohors destitueretur, ultrò VARVS noster in demortui stationem succedit. Mox Christianæ fortitudinis ingenia documenta contra equuleum, scorpiones

& plumbaras edit, nec prius è pugnâ quam mortuus & victor abit, viâ ingenti & fortissimæ animæ per novaculâ discissum ventrem factâ. Corpus Martyris sepultum in canibus volebat tyrannus, sed Cleopatra nobilis matrona secum hoc in Palæstinam avertit, toto templo (quod illi postea extruxit) tumulandum. Finem ubi ædificandi fecit, ausa mercedem à Martyre sperare, induxit in templi filium, petiitque, optima quæque illi VARVS à Deo impetraret. Mox alia omnia, quàm orasset fieri putavit, cum mori filium sub oculis suis vidit. Tunc verò lacrymis mater & singultibus cælum accusare, VARVM ingratitudinis notare. Sed hic unâ cum filio multâ gloriâ vestito, & coronato, visus Cleopatraz, decuit nihil petere filii matres, nihil dare cælum posse beatus quàm mortem beatam, *Ex Suario.*

Certamentum non est leve, nec risu dignum. Angelos & Angelorum Dominum in lucâ, quæ tibi cum diabolo est, habes spectatores. Vincens te & adversarium prosterne plaudunt Angeli, & Deum laudant, qui tibi hostem vincendi dedit facultatem. S. Ephrem. de penit.

& ETBIVS CONF. 19. Octobris.

Axioma est à magistro CHRISTO dictatum, & receptum jam olim in Christianâ philosophiâ: *Qui non renūciat omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus.* Indocti discipuli quàm pauci hoc intelligimus, quàm multi intelligere nos altum dissimulamus! At vix hoc dici audient. ETHIVS SCOTUS nobilis adolescens, cum dicto etiam audiens opes egenis, se monasterio devovit. Ex hoc cum vitæ melioris magistro Winvaloco in agrum fortè egressus, in hominem offendit le-

præ horridum. Quod avertere oculos potuisset
 delicatos, ETHBINI fociique invitavit etiam.
 Oritur pulchrum magistrum inter & tironem
 certamen. Hic brachiis stringere, & sinu miserum
 fovere, ille sordes & saniem velle officiosus à vul-
 tu abstergere, quin (quod æger aliter nolle fe-
 rit) generosâ siti purulentam scabiem ebibere. Scio,
 horres hæc legere. Sed tunc facere hæc virtus
 non horruit. Et ecce, (ô Superi! ô amor, qui col-
 ludere homini DEVM facis!) dum saniem sperat
 Winvalocus, gemmam unicè pretiosam ore exci-
 pit, & mutatâ repentè rerum facie videt ETHBI-
 NVS in miseri fronte crucem rutilare, videt ab al-
 to famulos Cælites advenire, & è manibus non
 jam leprosum, sed Christum abire, amicissimis
 verbis sua utrique præmia pollicentem. Et finie-
 rat fabula pulcherrima, cum iterum lis sancta ex-
 orta est, utrius virtuti hanc DEVS dedisset. Post
 multa ita conventum est: ut silentio omnia invol-
 verentur. At frustra agitis, ô Divi. Gemma vos
 prodidit, & verò olim Christus proderet. *Ex Suario.*

*Christus tibi contubernalis sit & convivâ, imò
 Christus ipse tua sit delicia, ipse quotidiana refe-
 ctionis epulum, ipse tibi intima dulcedinis sit ali-
 mentum. Cum illo simul lege, cum illo jugiter
 jalle: cum illo lectulus te dormituum capiat, cum
 eodem sopor inveniat, S. Pet. Dam. l. 7, epist. 6.*

SS. CAPRASIVS & FIDES. MM.

20. Octobris.

VT fidem sanguine suo firmaret CAPRASIVS,
 FIDES virgo suggestit. Nam cum hæc anno
 post natum Servatorem trecentesimo tertio pro
 CARISTO captiva in lassitudinem omnes jam car-

Y.5

nifi-

nifices dedisset, & denique in craticulam abjecta esset lento igne crucianda; vidit è specu suâ, quâ delitescerat, CAPRASIVS, manifestâ in luce columbam cælo adventare, quæ & rore asperso ardores temperaret, & sero longè pulcherrimo caput victricis coronaret. Puduit vinci à virgine, & latere jam noluit, si talem se femina proderet. Abiectus proinde in preces oravit; si cælo placeret etiam virum in pugnam prodire, vellet, juberet, eo in loco fontem enasci. sanguinem se daturum, si aquam spelunca. Et dedit hæc aquam, sed quæ CAPRASIO cruentam sitim accendit. Hanc ut poneret, in urbem & in theatrum ad tyrannum properare, & jam palam ostendere, non frustra tamdiu in pulvere privato exercuisse sese; denique non modò inter omnia tormenta sibi constare, sed & longè plurimos alios in eandem sententiam pertrahere, quibuscum omnibus capite ultimò truncatus effecit, ut exiguus aquæ fons in flumina sanguinis excresceret. *Ex Suario.*

Ad evitandas diabolica pugna molestias audenter assurgimus, si necessitatis ultima periculum provide pertractemus, Nam si repentinus ille aique terribilis adventus Christi perpenditur, quid erit in mundo, ubi mens humana vel despiens delitescat? S. Pet. Dam. l. 7. ep. 19.

S. HILARION ABBAS. 21. Octobris.

Multum puer HILARION in ludo literario, plus apud D. Antonium in religiosâ scholâ profecit. Itaque anno ætatis XV. cælesti philosophiâ jam plenus, jamque yates, pectora hominum inspexit. absentia & longè post futura multò antè vidit. Mox magister etiam ipse sanctioris sapientiar, fidei dogmata multos, multos mundi contemptum

temptrum edocuit. Afellum suum (ita corpus familiariter convitio appellitabat) calcitrantem non hordeo (ut ipse dicere solebat) sed paleis sustentabat, hoc est, fame, siti, labore edomabat. Latrones vim meditantes inferre viro, cælum errore viarum abductos, totâ nocte delusit. Ipse quoque demonum ludibria non semel impunè risit; quin Plutonem quandoque cum curru suo per terræ hiatus ad inferos redire compulit, irridendum etiam suis tunc puto, utpote sine Proserpinâ, quam spera verat, reducem. Iam sapiens ex humano domicilio eundem proseripit, non ita tamen, quin virginem gravibus verbis castigaret obsidione jam liberatam, quod pro pudore non excubans aditum demoni Amori fecisset. Porrò terram triennio fruentem pluviâ beatâ recreavit. Cruce serpentum morsus exarmavit. Draconem coëgit fructum regum conscendere, & suapte sponte victimam se dare. Talis tamen ac tantus mori timuit, & moriturus animam suam ita alloqui est auditus.

Quid egredi anima, quid times? septuaginta ipsos annos Christo mares, & moritimes? Audi hæc orbis: Hilariones timent mori. Nos, ah! qualâ morbo prisu emorimur. Ex D. Hieron.

Va hominibus injustis, va impudentibus, va delicias & voluptates sectantibus, va superbis. In ipso enim mortis articulo & angustiis inferni suo periculo discent Dei timore nihil esse præstantius.
S. Ephrem de Vita spirituali.

S. MALCHVS CONF. 21. Octobris.

Non latuit MALCHVM thesaurum esse virginitatem, tot prædonibus quot oculis exposuit. *Quare ut in tuto hunc collocaret, secum in silvas*

silvas exportavit. Sed, cheu ! non sola in silvis Diana, etiam Venus venatur. Et vide sis tectissima hujus retia. Emoritur MALCHI pater, & ficta pietas orbam solari matrem suadet. Clamat vitæ sanctioris Doctor, impietatem esse ipsissimam, alienam mortem suâ delugere, & ut funus comitaretur, funus velle fieri. Si mundo mortuus esset, quid illi cum vivâ matre ? si DEO viveret, quid cum mortuo patre foret ? Sed furdo fabulam. Abiit in latibus suis virginitas, peritura, nisi in latrones incidisset. Hi in servitutem abducunt, & ne fugere possit, molestissimâ compede, uxore onerant. Conclamabunt hîc alii. Sed noverint sic vexatam revixisse virtutem. Secura etiam in thalamo jacuit, & per conjugii larvam diu Venerem restit illibata virginitas. Quod tamen rectius fugiendo quàm pugnando pugnat pudor, fugere ultimum pudici conjuges. Et jam per undas enata veracitas, cum jugulo herus, & cum hoc servulus uterque camelo vectus hæsit. Defendit tamen antrum trepidos, & antrum suum læna, utroque hoste lacerato. Sed & domicilium fortioribus hæc cedens, aliud cum catulis emigravit. At MALCHVS non jam leones, sed nuptam suam fugiens, hanc inter virgines deposuit, ipse monachum rufus induit, mortuusque meruit, ut tumulo ejus rufum miraculum (VIRGO CONIUNX) inscriberetur. Ex D. Hieron.

Nunc dum tibi mundus arridet, dum carnis sanitas fervet, dum prosperitas terrena demulet, quæ post illa sequantur, cogita: & quæcumque transitoria sunt, altiori consilio jam transisse deæerne, & velut ludificatoris illusionis somnium deputas. S. Pet. Data, l. 8. ep. 8.

S. VR.

S. VRSVLA cū Sodalibus VV. & MM. 21. Oct.

Classem & vela spectas: omnia à castis nivibus candida, omnia à casto sanguine rubentia; virum in his nullum nisi hostem; sed omnes virilis animi; Amazones rectè dixeris, sed quas zonæ virgine nec victor Attila possit spoliare. Harum omnium ecce dux VRSVLA est, Dianethi Britonum regis filia, ob formæ florem Connano Armoricæ Dynastæ desponsa. Et verò jam ecce vela facit classis castissima, & pudori suo timens, non tam in undis, quàm lacrymis suis natat: jam Armericam versus contra vota etiam sua feliciter fertur, jam obvius Hymenæus ingratum verecundis auribus obstrepat; cum ecce tempestas suboritur, & arreptas naves in Rhenum aufert, Agrippinam Coloniam eijcit. Nimirum adversum hunc alii ventum dicent, at secundum VRSVLA vocat & castitati velificantem. Longum igitur exilium citis nuptiis præferens, Romam cum comitatu abit, inde iterum Coloniam. Sed longè gravior redeuntes procella excipit. Naufragium iterum minuitur virginitati Hunnorum & Alanorum vis. Quid agis pudicitia? oblectaberis tor barbarorum insultibus virginum agmen? Enimverò pulchrum, Superi, facinus! ne pudor mergatur, omnes in Rhenum animas projiciunt, & ne telo Cupidinis violentur casta pectora, ad barbarorum intentos arcus ultro jugulum offerunt. *Ex D. Vrsula vitæ apud Lippeloum.*

Navis tempestate jactata portum quarit, & viri pudici anima expetit solitudinem: ut enim illa fluctus maris naufragium minitantes fugit, ita hæc mulierum aspectus perniciem afferentes vitat. Nilis Orat. 2. advers. vitia.

S. IOAN-

Genuit Mantua IOANNEM BONVM. sed, o malum! bonum divitiarum non siverunt esse. Nempe dubites, an, cum demortuo parente hereditatem adiit, plures nummos an vitia numeraret. Unica jam mater suis apud DEVM precibus sustinebat in præcepis ruentem: frustra etiam ipsa futura, nã morbus quoque manum iniecisset, lectuloque affixisset. Hic, uti ferè amat, gustum illivoluptatum abstulit, quæ nuper tam sapiebant: jamque ut valeret IOANNES, valere mundum iussit, & vitam Religiosam vovit. Hâc salutari medicinâ in pedes erectus, morbi sui fomenta (divitias) non in vitus abiecit, & post vitam prope Cæsenam in summâ austeritate aliquandiu actam, in eremum ad D. Augustini partes transit, Ordinemque cum magnis incrementis & miraculis amplificavit: quin adeo subinde ad castissima vulnerum oscula ab ipsomet Christo in cruce est invitatus. Sed nondum etiam hic extra teli jactum castitas stetit. Huc etiam sagittas suas misit Amor improbus. Et jam corpus à flammis imparis æstuabat, jam pudor vicinus incendia metuebat; cum contra tela infanda, tela alia, arundines strinxit IOANNES, & (sub primores digitos tam validè adegit, ut triduum exanimis jacuerit. Triumphavit tamen hostem è celo recreatus, & eximius dehinc ab hostilibus ejusmodi incurfibus vixit, Cupidine plus jam arundinum aculeos, quàm apum olim fugiente. *Ex Ferr.*

Reverà hæc est vera cordis requies, cum totum àn amorem Dei per desiderium figitur, nec quidquam aliud appetit, sed in eo, quod tenet, felicitatam quâdam dulcedine delectatur, delectando jucundatur. S. Aug. Manual, c. 292.

S. SEVERINVS BOETIVS.

23. Octobris.

Ipsum oculi tui Musarum ocellum BOETIVM
 vident, cui vel hostis Theodoricus rex testi-
 monium hoc dedit, omnes omninò scientias unum
 complexum fuisse, ut jam Græciæ Roma nec
 Ptolemæos, Nicomachos, Euclides, aut Archi-
 medes, nec Pythagoras, Platones aut Aristoteles
 invideret. Tot tamen ætatum miracula unico in-
 genio clausa extinxit idem Theodoricus, furius
 Ariarorum (quos stylo BOETIVS confoderat) agi-
 tatus. Cæterum clientem suum in ipsum carce-
 rem usque musæ sunt secutæ. Nam & in hoc li-
 brum *de Consolatione Philosophiæ*, & alterum *de*
Trinitate ad socerum Symmachum scripsit, virum
 itidem eruditum & Consularem, quin in eadem
 causâ piè post mortuum. Et BOETIVS quidem re-
 sectum caput utrâque manu memoratur humo
 sustulisse, interrogantiq̃ue per inurbauit iocum,
 à quo percussum se existimaret, serid, *ab impiis, re-*
spondisse; inde progressus in templam demississe
 in genua sese, ac preces iater caput arâ, animum
 celo deposuisse. At Symmachus gladio & ipsa
 cæsus suum sociiq̃ue caput abundè fertur vindi-
 casse. Siquidem cœnanti Theodorico portentosi
 plicis caput appositum Symmachi ajunt imaginem
 induisse, hiantiq̃ue ore & dente minitabundo ira
 perterruisse, ut metu morteq̃ue rigens infelicem
 animam in ollas (quemadmodum S. Gregorius re-
 fert) Vulcani exspiraverit, tunc etiam multis de-
 bens innocentum Martyrum necem. Sed & hodie
 Musæ BOETIVM SYMMACHVMq̃ue flerent, nisi in
 his oculos suos amisissent. *Ex visâ Boët. & Bar.*
Quanta

Quanta est mentis occupatio in appetitu terrena gratia? & quantus est timor, ne hac eadem gratia perdatur? Perpende ergo qua poena sit aut prosperitatis desiderio fatigari, aut adversitatis timore pavescere? S. Greg. 1, 6, Regist.

S. MACARIUS ROMANVS CONF.
23. Octobris.

Bellè Veneri illudit MACARIUS, cum nuptialè in thalamo sponsam reliquit, & Raphaelè comite in ultimas solitudines castitatem asportavit. Ibi dum antrum subit, in geminos catulos & ponè accubantem exanimem leenam offendit. Hanc igitur tumulo infert, catulos de suâ mensâ alit educatque. Crescunt illi, & à nutritii sui collo innoxii pendent, blandientem lambunt, ardentè adruunt blandùm. O semper tutior interferas, quàm non dicam inter mulieres, sed mulierum etiam umbras virginitas! Prodit foras MACARIUS, strophium reperit è findone, è serico calceolos. Quid agis, MACARI? Viscum mitte. Audit allacrimantem malis suis vocem. Ah aures obtura! Sirenem audis. Videt mulieris formam omni simulachro emendatiorem. Eheu oculos claude! Scorpionem vides, Ecce testè recipit. Superos testor, MACARI! vivam leenam introducis, qui mortuam extulisti. Quid multis? triumphato hospite in fumos abit dæmonium, in lacrymas MACARIUS, in fugam leones. Quin ipse quoque se fugit; sed obsistit bonus ductor Raphael. Ergo in genua & preces se abjicit XL. ipsos dies ieiunus. Tum verò conciliatos Superos, primùm leones reduces, deinde multa lux caelo allapsa, tum gratantium Angelorum voces, demùm Christus ipse

tu terre- dem gra- aut prof- tis timi-
se conspicuus indicant. Atque hæc MACA-
rus ipse tribus aliis eremi incolis, nos verò Ma-
rianis ideò hodie narramus, ut sciant securius
castitatem binis leonibus cohabitare, quàm uni
feminae. Ex Menais.

CONF.
nuptialit
hæc le co-
portavit.
& ponē
at. Hanc
ensâ alit
collo in-
arridenti
terferas,
ulierum
MACA-
rico cal-
te. Audit
s obrura-
omni si-
claudē
Superos
is, qui
hato ho-
mas MA-
oque se
il. Ergo
lies jeju-
um leo-
sa, tum
Christus
ipse

SS. MARTYRES NAGRANI.

24. Octobris.

Non jam singulos Martyres producere in
arenam, & cum tyrannis componere, sed
producere in campum plenam aciem iuvat, & to-
tam pro Christo pugnaturam urbem Nagraniam
circumare. Cave tamen cum in exercitu nostro sacros
pueros, senes, matronas, pueros, & aded puellas
indies, apparatus nostrum riseris. Videbis majores
corponibus suis animos, & viros sub stolâ,
ipsamque in senibus iuventam, in sacerdotibus
fortitudinem. Ecce enim Arethas (urbi præfectus
fuit) xcv. annorum senex canos pulchros sanguine
pingit, lauro ornat: potuitne quidquam glo-
riosius ab hac ætate fieri? Ruunt cum hoc in mor-
tem eandem socii ccc. xl. an præeuntem ducem
non rectè secuti milites? Sacerdotes sacrorumq;
ministri omnes uno igne cremantur; an pulchrius
poterant sacrificare? Puella xli. annorū in faciem
Dunaanii tyranni sputo pugnat, eadem cum sorore
ferro jugulum dare non abhorret; an non fortiter
utraq;? Vtriusque sanguinem mater ore suo li-
bat, mox suum miscet; an non viriliter fecit mu-
lier?

lier? Sed hem in quinquenni puero Herculeus Oeteum. Supplicat hic pro matre ad ignes damnata; sed ubi ad perfidiam invitari se videt, a rege non jam matris solum, sed suam etiam mortem orat, & lacrymis perorat, & blanditiis savientem morfu provocat tyrannum. Nihilominus servandus custodiam fallit, & ad matris sinum per ignis cum illa ex ignibus ad caelum volat. Ecce Roma vetus, quae ab omnibus saeculis exempla fortitudinis in omni sexu non mendicabis, omnia spectanda uno die dedit virtus Christiana. Ex Metaphr.

Quid Dei benignitati pro omnibus ejus muneribus rependemus! Nam si mille annos in terra viveremus, ne pro uno quidem colabho, nedum pro morte, qua pro nobis foedissima fuit affectus, illi unquam ullo modo posset a nobis satisfieri. S. Ephrem in Confessi. peccat,

S. MARCIUS CONF. 24. Octobris.

ORbi Romano Iustino juniore imperante, etius sibi MARCIUS imperavit. Aula illi spelunca non procul Caleno in Campania, quanto angustior tanto angustior fuit; pincerna vero petra, quae aquae tantum, quantum sat erat, quotidiebus fida ministravit. Doluit daemone malus, & veterem serpentis larvam indutus, sive oranti, sive coenanti, sive quidquid demum aliud agenti accubare persistit. Ille orcum vicissim ludos faciens, nunc pedem, nunc manum ultro ori ita ingessit, ut tamen dentem malum figere hic minime auderet; sed post triennium victum se falsus per altorum montis latus in praecipitium abiret, ambustis circum circa omnibus, quae volvebatur, arbustis. Sed ecce tibi pugnam, quae daemone ceciderat, prostratae frontis femina parat resistere. Quis credat & pericu-

periculosius longè certamen hoc MARCIVS cre-
dere; non jam ludere, sed fugere, sed in faciem
objectus nec oculo hostem audere aspicere. Cef-
sit tamen etiam hæc, atque ne victam dubitares,
mortua corruit. & subinde alii sanctiore consilio
ad MARCIVM inviserunt, quos inter puerum me-
morant, fallente vestigio, in subjectam vallem
limoxiè lapsum. Quid? quòd saxum ingens spelæo
imminens, & à rupe suâ avulsū, saltu MARCIVM
transit: qui jam, à principio catenæ, quæ modum
ambulationi præscriberet, pedem alterum alliga-
vit; monitus tamen à D. Benedicto amoris potius
uniculis teneri vellet, catenam quidem posuit,
ceterum longitudinem ejus numquam excessit,
nisi cum excedere denique mors felix jussit. Ex
S. Greg. P.

*Cum finis nostri dies advenerit, ubi nobis erit
quod modo cum tantâ curâ, quaeritur, & cum
solitudine congregatur? Non ergo honor, non divi-
tia quaerenda sunt, qua dimittantur, illa diliga-
mus, qua sine fine habebimus; illa timeamus, quæ
à reprobis sine fine tolerantur. S. Greg. l. 6. Regist.*

B. IOANNES ANGELVS CONF.
24. Octobris.

IOANNEM ANGELVM exhibeo, vel nomine suo
debitum VIRGINI; cui nempe si immortales illi
Angeli servire gaudent, quidni noster etiam? At-
que hoc est, quòd Mediolani liberâ nobilique
familiâ natus, annumerari tamen Florentinæ Servis
MARIAE præoptârit. Ibi illum, ut scias quòd vota
sua miserit, abiisse inter preces in aëra ajunt, mul-
taque alia fecisse, quæ posteri miramur. Sola ca-
lissimi intertula innumeris parentibus auxilio
velat.

velut obstetrix salutaris adfuit. Racemum cum è vite aliò tulisset, & agrè aliì hoc ferrent, viti suæ quàm mox ita restituit, ut ne cicatricem è vulnere saperstitem cerneret. Illud omnino & scriptu & lectu jucundum, VIRGINIS seruo, ANGELO inquam nostro, feliciores illos Angelos inferville. Nam fuit, cum è morbo decumbenti incidere venam medicus constituit. Hic, absentibus omnibus aliis, adfuere è caelo ephèbi gemini, caelo ipso suo formosiores, qui lumen aliave ministrarunt, & sanguinem agrì obsequiosi exceperunt. Tanti sane erat omnem omnino sanguinem prodigere. Certe tam duriter vixit IOANNES, ut præter cutem & ossa vix quidquam hominis jam haberet eò restitit ANGELVS dicendus, quò minus jam carnis illi erat. Hanc denique omnem posuit anno præter salutis MD. VI. Laudes ejus funebres (quòd puto impati his lingua effecit) campanæ sponte impulsæ cecinerunt. Ex Ferrar.

De dilectione Conditoris lingua, mens & vita requiratur. Numquam est Dei amor otiosus: operatur etenim magna; si verò operari renuit, amor non est. S. Greg. Hom. 30.

SS. CHRYSANTHVS & DARIA MM.
25. Octobris.

CHRYSANTHVS patre natus Polemio senatorii ordinis viro, dum fortuito in manus sumit, quem Evangelii librum dicimus legitur, manus dare Christo discit, brevi lectione longè plurimum edoctus. At Polemius, ut filium à Christianâ disciplinâ dimoveret, nihil non movere, carcerique demùm mancipare. Sed hic gymnasiï instar virtutis erat. Ergo ad insidias amicum

tum consilio versus cubiculum adornat, & omnibus deliciis instruit; addit mulierculas omni mundo muliebri prater verecundiam superbas. Inter has collocatus CHRYSANTHVS tunc demum in carcere esse se credidit & ingemuit. Quid faceret? clypeum nempe (oculum clausum) objecit. Sed & caelum somno lenarum oculos obruit tam profundo, ut castitati facile esset dormientium manus evadere. At ecce novum duellum: DARIAE virgini & formam & literis cultissimam committitur. Pergit tamen ille victoriis victorias accumulare, & sponsum expectanti promittit hunc, sed Christum. In has leges & pax & nuptiae promittuntur: quae ut festivo apparatu fierent, plurimos ille virgines ad castitatis amorem traxit. Enimvero hic demum furere Venus, & vinci toties tela sua indignata, tyrannum amare, jamque CHRYSANTHVM in carceres, DARIAM in lustrum trahere. Sed illum contra tormenta lux caelo allapsa, istam contra leones leo defendit. Ultimo vivi terram obruti castissimi conjuges, primum thalamum, tumulum habuerunt. At olim degener Roma non castitatem, sed impudicitiam sic cumulabas. Ex Metaphr.

Fluxa & seductoria immundi hujus mundi blandimenta despice: minas ejus animi fortitudine supera: surgentia carnis incendia reprinse: mentem virtutibus dilata: torporis frigus de corda depelle, & ad superna beatitudinis gaudium flammato desiderio suspira. S. Pet. Dam. serm. 5.

S. DEMETRIVS MART. 26. Octobris.

Natale solum DEMETRIO dedit Thessalonica, parentes nobilitatem, literarum studia laudem.

et militia denique totius Græciæ imperium Christi illi semper in ore, hujus præco ipse Proconfil non dubitavit esse; quo factum, ut passim ubique superstitionem in provinciâ suâ expugnarit. Debeatur illi ob res tam benè gestas triumphus. Sed hunc ille scilicet in carcere duxit. Corona ut non deesset sic triumphanti, hanc è cælo Angelus attulit. At ille non unâ contentus, sed plures sperare ausus, certamini suo alios præmisit. Et fortè ludos dabat Maximianus more suo cruentos. Lyæus staturâ & robore monstrum solus in quosvis pugnat, numquam, numquam non victor. In hunc DEMETRIUS immitit Nestorem adolescentulum viribus longè inferiorem, cætera cruce frontem & pectus probè armatū. Hic portentosum gladiatorē in arenâ porrexit. Sed per hujus latus Imperator se saucium sensit. Itaque in Nestorem gladio, in DEMETRIUM lanceis sævit; sed non ita, quin post mortem in ore omnium viveret. Nam chlamys Martyris sanguine tincta ægros contra omnes morbos armavit, & Lupus DEMETRII servulus cum anulum suum cruore domini, hoc est, gemmâ ornasset, compluribus deinde sanitatem eo impertit, dum vitam pulchrâ pro Christo mortâ etiam ipse obsignavit. *Ex Surio.*

Habes arma, o homo quibus adversus hostes tuos utaris: que si ad salutem tibi data spreveris, victus in die Iudicii quomodo te excuses, non habebis. si adversus te corporis cupiditatem demon incitaverit, temperantia thoracem induito; si te lascivia sagittis perierit, sume galeam castitatis. S. Ephrem de Ling. morb.

S. FVLCO EPISC. 26. Octob.

Vi pauperes esse Musas indignantur, exem-
 plum patientiæ licet à FVLCO mendicent.
 Hic extremâ rerum omnium inopiâ pressus, non
 tamen ideò minùs literas coluit, dudum ab his
 ipsis edoctus somnia doctiora non post merum,
 sed aquas in Helicone potas obrepere. Quare non
 inuitus à magistro doctrinam, ab aliis victum ve-
 stitumque precariò accepit. Et fortè fortuna di-
 tiores ædes pulsavit, cum ancillula stipem per jo-
 cum ealege porrexit, ut ne infulam unquam ac-
 ceptaret. Enimverò jam jam prehensurus panem,
 FVLCO manum illicò retraxit, indignum reputans
 tam parvo lucello tam magnas spes vendere. Et
 placuit generosus hic animus usque adeò adium
 domino, ut victum deinceps ceteraque vitæ præ-
 stitia omnia FVLCO liberaliter suppeditaret. Ita-
 que postâ molestâ paupertatis sarcinâ, cum libe-
 ris jam studiorum studia decurreret, inter Cano-
 nicos, quos vocant Regulares, adnumeratus, mis-
 sique Lutetiam Parisiorum, Doctoris primò ti-
 tulus ornatur, mox Placentiæ ad Euphemiam re-
 quis præponitur, inde Archipresbyter, inde Epi-
 scopus Placentinus, denique Papiensis etiam de-
 nominatur: & jam illa olim omnibus supplex ma-
 nus anulo vestitur, caput omnibus apertum mitra
 regitur, doctaque egestas purpurâ involvitur. Sed
 tamen memor fortunæ veteris, dum vixit, quinos
 semper mensæ pauperes adhibuit, toridemque
 magistro suo Musarum clientes, & septem
 gentes viros nobiles aluit. Atque hi fecere, ut
 et virgo FVLCO, pater tamen obiret. Ex Ferrar.
 Erige animum: Tribulatio vires non opprimat, ad-
 versa

versa saeculi patientia superet: pompam mundi secura mens despiciat: actio tua ad ea, qua Dei sunt, se occupet: considera quàm nihil sit, quidquid sine concluditur. S. Greg. Registr. l. 11. c. 23.

S. ELESBAAAN CONF. 27. Octobrâ.

Non erubescant reges in regem ELESBAAANVM intueri, & ex ejus vultu, Æthiopsis licet, mores tamen suos componere. Bellum illi grave erat cum rege altero Dunaanò Judaicæ superstitioni addicto. Causæ & DEO fidens, purpuram quidem pugnaturus exiit, cæterùm ingentes animos induit: quos majores etiam Anachoretæ nescio quis illi fecit, cum, ut sibi DD. Martyrum præfida (optimas utique auxiliares copias) accerferet, per-suasit. His fretus cum in aciem descendisset, eadè initiò laborare hæc videretur, pugnam tamen ad extremum venit, auspiciatissimo D. Gabrielis nomine. Iur militari tesseram tertium in aere conclamato. Ad hæc Superi Dunaanum hostem ita deludere, ut veluti fascinatus catenam auream, & se & amicos illigatos venienti ELESBAAANO objiceret: quos quidem victoriz hic: sacrificaturus eodem ferro omnes immolavit. Sed nunc triumphum specta Lector. Hunc ecce, triumphali coronam Hierosolymam missam, ELESBAAANVS saccum non rogam palmatam indutus, & solus obscuram nocte in montem proximum ductus, casam, non Capitolium subit; vota victor voce nunquam inde egrediendi; jamque triumphales cupias pane nudo, herbis ac fontanam continuat, nulli hominum visus, uni sibi & Superis notus. Nihil hæc ad meos triumphos, ait Romulus. Sed sic triumphanti cæli aplausit, *Ex Metaphr.*

Laguerus

Laqueus est in auro, viscus in argento, nexas in
prædio, clarus est in amore. Dum aurum petimus,
frangulamur; dum argentum quarimus, in visco
vis hævemus; dum prædium invadimus, alliga-
mur; quin etiam mulieris decus dum tentat, astrin-
git. Ambros. de Bono. mortis cap. 5.

SS. SIMON, & IVDAS APOSTOLI.

28. Octobris.

Vbi primùm debellandum sibi orbem Apostoli
sumpserunt, aliis aliò moventibus, SIMON in
Egyptum, IVDAS verò THADDAEVS frater SIMO-
NIS in Mesopotamiam expeditionem adornavit.
Subactis iis provinciis, in Perside copias junxe-
runt, missâque iterum sub jugum CHRISTI in-
numerâ multitudine, demùm uno eodemque
tempore de morte ambo fratres triumpharunt.
quod spectaculum ne Romæ quidem tories trium-
phanti obtigit: Porrò IVDAS dudum antè regem
Edeffæ adit Abagarum (is est qui olim Christum,
cum in vivis adhuc ageret, per amicas literas in
regni societatem evocavit) telam ferens, in quâ
vultum sui quàm simillimum Servator expresse-
rat: munus profectò etsi ipsum artificem suum
non referret, ab artificis certè manu quàm maxi-
mè commendandum. Hoc ubi cubiculo decum-
bentis regis fuit illarum, locum ilicò omnem in-
candatâ luce complevit, mox aspectu suo Abaga-
rum à morbo recreavit, tactu verò pessnavit
etiam. In factis vndis cum omni aulâ suâ ablutus
in conspicuo loco venerandam proposuit,
ipse epigraphen, literis auro liventibus, in hunc
modum adjecit: *Spes nulli umquam imponit, quam
in te Christe ponit.* Recte, ais, Dei effigiem in
honore

Z

honore Abazarus habuit. Tecum sentio, Sed nego illos hodie rectè facere, qui vivos Dei vultus, animos inquam, perturbare per summam injuriam non verentur. *Ex Constant. Porphy. Hieron.*

Quia presentia gaudia sequuntur aterna lamenta; hic vanam letitiam fugite, si illic flere formidatis: nemo enim potest & hic gaudere cum seculo, & illis regnare cum Christo. S. Greg. 11. homil. in Euang.

S. NARCISSVS EPISC. 29. Octobris.

FLorere sibi videbatur Hierosolyma, cum NARCISSVM habere Pontificem odore virtutis charissimum patriæ & acceptissimum. Sed extam pulchro flore pessima aranea invidia venenum sibi suxit. Terni & ex mendacijs compositi cives innocentiam conspirarunt, & sanctissimam vitifamam fœdissimi criminis delatione contaminare sunt aggressi; utque ruitura mendacia perjurio fulcirent, si fallerent, pœnas ipsi sibi iudices rei dictarunt, & primus ignes, alter motum fœdum, ultimus oculorum orbitatem imprecatus est, omnes à Cœlicibus non surdis audiendi. Etenim etsi perfidiæ etiam juratæ nemo crederet, testisque maximus & unus omnium instat NARCISSI ipse esset NARCISSVS; execratus tamen hic vel suspicionem facinoris subduxit se, & silvarum exilio innocentem se damnavit. Mox tamen aliam in adversarios sententiam celum pronuntiavit. Primus enim ille cum omni familia igne tectis nescio unde illapso exustus facem, ut innocentia pateret urbi, accendit. Alter horrido morbo obsessus, uti à capite ad calcem usque sancti nihil, ira nihil sani habuit. Interea dum vindictam DEVM tuentur, timere sibi oculi tertii re-

his, & sceleris pœnitudine hîc ductus, publicâ confessione perfidiam & lacrimis damnavit, sed hoc ac tantis, quibus oculi effluerent, mirissimâ vindictâ, quod simul noxam eluerent. Ita cœli patrocinio defensus muneri suo ac loco est restitutus, vixitque NARCISYS, quàm diu nullus flos alius vivit, c. & VI. annos. Ex Euseb. l. 6.

Tu quis es, qui tam improbè, tam manifestè, tam procaciter seruo detrahis alieno? noli fratris tui reprehensibilia acta detegere, sed potius edicito tua. Redi ad te. & discite te. judica te & in statera humilitatis appende. S. Laur. Iustin. de Vit. solit. c. 4.

S.ERMELINDIS V. 29. Octobris.

ODEM tempore thalamum ERMELINDIS & DEVS & DEI nunquam non rivalis mundus ambivere. Sed exhortuit rectè infamem procum virgo, & duodennis sponsum sibi pulcherrimum & filiis hominum CHRISTVM legit, candidum eundem & rubicundum. At stultissima parentum veterum mundum malebant; eamque ob rem, pro potestate, cogere filiam ad nuptias parabant. Hic verò illa generoso ausu virginem professa capillos suos ipsa rescidit, lûsq; veluti vinculis jam expedita, mundo ne nuberet, excessit mundo. Insecuti tamen castissima vestigia sunt gemini fratres, iidemque Veneris mancipia. Horum alter cum suam DEO sponsam etiam è templo raptum nec, monita ERMELINDIS à tutelari Angelo suo, pudori fugâ iterum consuluit, solaque deinceps vixit. Sed quid dico sola? quando cœlo Paranymphea adfuere, castissimolque inter Hymenæos ad sponsum suum abduxere. Neque verò mortuam etiam latere sponsam suam hîc voluit. Cœlestes iterum

iterum cantus splendorque, sed præcipuè odor
suavissimus mortalibus immortalẽ ERMELIN-
DEM prodidit. Cur, nisi ut in odorem castitatis
etiam tu curreres Mariane? Ex *Molano & Surio*.

*Hæc recordatio magna tibi debet esse instructio:
quoniam pro magno diligi non debet, quidquid sine
concluditur. Illa petenda, illa summopere diligenda
sunt, quæ nec inventa transeunt, nec adeptæ de-
ficiunt. S. Greg. l. 7. Regist. c. 54.*

SS. ZENOBIVS ET ZENOBIA.

30. Octobris.

A Deste hereditæræ filii, & dilapidare (neque
enim hoc jam verabimus) patrimonium vestra
à ZENOBIO nostro discite. Iste ubi hereditatem
paternam adiit, totam hanc in pauperes & ægros
intra non multos dies effudit. Quid frontem con-
trahitis tam subito avari? an rectius poterat sua
locare quàm cælo, quod, quidquid accipiunt, fidæ
pauperum manus ferunt? Sed & viventis etiam
num manum munificam remunerare Deo pla-
cuit, quando arte medicandi tantâ imbuit, ut vel
ad tactum ejus omnes passim morbi fugerent, ac
deinde in patriâ urbe Ægis pontificali pedo, pal-
mâ denique gloriosâ ornavit. Hanc ille scilicet
Lysia Proconsuli inter omnia tormenta victor
extorsit. Et fortè ab equuleo pendens cassas ty-
ranni minas despiciebat, cum ZENOBII etiam for-
tor ZENOBIA accurrat, & verè ex eodem tam fortis
sanguine se prognatam jactitans sociam germa-
no se juaxit, Lysias utrumque in ferreum lectum
injici & subjici ignem jussit. Sed hunc celum mi-
tiore rore facillè temperavit. In fornacem succen-
sam post hæc abjecti iterum flammis triumpharunt.

Superis

Superis acclamantibus, & certos esse beatitudinis
libentibus. Meruere ergo laurum, quã ut coro-
rentur, capita securi submiserunt. *Ex Metaphr.*

*Ante nos est Christus, ante nos brachium ejus:
ad hunc dirige oculos tuos, averte à spectaculis, a-
verte ab omni seculari pompa: serua eos, ut erigas
melioribus: erige ad calum; specta mare, terram
circumspice, ut opere facta divino omnis creatura
te pascat. S. Ambros. in Psal. 118.*

S. WOLFGANGVS EPISC.

31. Octobris.

Tellam parturire sibi mater WOLFGANGI vi-
debat. Non fefellit WOLFGANGVM pepe-
rit, sidus, à quo omnis Bojaria illustrem se fate-
rit. Natalium splendori jam inde à puero maje-
stem lucem à bonis artibus, maximam deinde à
virtute accendit. Hæc cum inter Herciniæ silvæ
ascetas aliquamdiu latuisset, suis tandem se radiis
prociuit, & præluere Bojis Ratisponæ iussa est.
agnovere in Præsule suo vitæ magistrum omnium
ordinum homines. Virgines præcipuè Deo dica-
te, quas ille à vitæ, ad quam nunc etiam pronun-
t est deficere, licentiã, ad sanctiorem disciplinam
facile omnes revocavit. Postea in desertos mon-
tes aufugit, struxitque sacellum miraculis etiam-
um inclytum. Sed non poruit oculos effugere
bella tam nobilis. Retractus WOLFGANGVS post
longam absentiam pulchrius jam Ratisponentibus
velut post tenebras luxit. Illud minime tace-
tum. Henricum Bavarum postea Augustum edu-
casse, illique Imperium tum in vitã, tum à morte
prædixisse: nam ferunt Henrico dormienti
WOLFGANGVM adstitisse, & parieti gemina hæc
Z z yrba

verba (Post sex) inscripisse: expectatum illum morte a primò in sextum diem, post in sextum mensem, tum in annum sextum expectasse, sed tunc pro morte Imperiũ scilicet adiisse. At VVOLFGAN-
GVM, cum allem omnem suum in fratres (ut ipse vo-
cabat) pauperes partitus esset, carlum ex ipso templo
D. Othmari, qui & Episcopatus illi & mortis vates
fuit, ad se rapuit. Nec injuriam terræ fecit, suam
abstulit, stellam tulit. Ex Suvio.

*Hora exitus nostri semper est intusenda, ista Re-
demptoris nostri admonitio ante mentis oculos sem-
per ponenda. quã ait, Vigilate, quia nescitis diem ne-
que horam. S. Greg. Hom. de x. Virg.*

